

Alvão das Várzeas, 16 maart 2008

Beste allemaal,

Wie zoals wij tevreden op het Portugese platteland woont, geniet dagelijks van de wisselende uitzichten. Vanaf het balkon aan de achterkant van ons huis kijk je uit op de stuwdam in de bocht van de rivier, met op de achtergrond de moestuintjes en - licht glooiend - Alvão das Várzeas. In de ronding van de vallei ontvouwt het dorp zich als een opengeslagen waaier. Het ene moment nog in nevels gehuld, het volgende moment badend in vol zonlicht en vervolgens verduisterd door dreigende wolkenpartijen. Het is een waar spel van licht en schaduw waar een *mensch* lyrisch van kan worden! Hier en daar zijn toefjes bloesem te zien tussen de nog kale wijnranken. Deze worden ondertussen ijverig met twijgen opgebonden. De grond wordt omgeploegd en de veldjes bewerkt om over een paar maanden de oogst van aardappelen, kool, sla en mais te kunnen prijsgeven. Het rivierdal scheidt ruwweg twee berggebieden, de Serra da Estrela en de Serra do Açor. Vanaf de overkant is onze quinta goed in zijn geheel te zien: een aantal gebouwen die ons huis, de destilleerderij met de appartementen, het 'poolhouse' en de watermolens herbergen. Het is alles bij elkaar een echt gehuchtje, waar het – maar dat moge inmiddels duidelijk zijn – goed toeven is.

Toch kunnen we niet op onze lauweren rusten. Daarvoor zijn er nog teveel achterstanden als gevolg van de overstroming in oktober 2006. Af en toe helpt iemand een handje. Onze vriend Nico kwam voor de tweede achtereenvolgende keer ruim een week klussen. Hij monteerde bijvoorbeeld lichtspotjes bij het zwembad. Dat was niet eenvoudig. De rotsgrond vormt weerbarstig materiaal, maar het lukte om de elektriciteitskabels onzichtbaar weg te werken. Voorts kregen verschillende stallampen hun definitieve plek én een lik verf toe. Tegen de gevels van de destilleerderij en ons huis geven ze 's avonds sfeervol licht. Ook de werkruimte onder het huis, met zaagmachine, workmate en ander onmisbaar gereedschap is nu goed verlicht. En we hebben 's avonds alweer buiten onder de luifel op het terras gezeten en konden de krant lezen dankzij extra lampen, én - moet ik er eerlijkheidshalve bij zeggen - mijn leesbrilletje!

Luís uit het dorp komt trouw elke week en werkt zich een dag lang een slag in de rondte, bijvoorbeeld met het kappen van de mimosabomen. Deze kunnen, als ze in bloei staan, de bezoekers zeer bekoren, maar het is een ware woekerplant, die de rotsgrond ontwricht. Vorige week wees Luís plotseling naar het dak van de appartementen. Daarop liep een klein, bloedend hondje, dat waarschijnlijk vanaf de weg de heuvel was afgetuimeld. Schichtig trippelde het heen en weer, totdat het zich liet pakken. De snee aan het oor was snel behandeld, en zonder halsband of nadere identificatie veronderstelden we dat het één van de vele zwerfhonden was die Portugal 'rijk' is. Het teefje bleek een leuk speelkameraadje voor Edo en we hadden ons snel aan het jonge dier gehecht. Na drie dagen was ze al een stuk rustiger en toegankelijker. Maar toen we 's avonds terugkwamen van een etentje, was ze weg. De lange riem waaraan we haar voorlopig, ter bescherming van onze katten, hadden vastgelegd, lag er wel. Iemand had haar dus losgemaakt. Navraag in het dorp leerde dat het hondje wel degelijk van iemand was. Deze had van onze nieuwe aanwinst gehoord en was met vrienden over het hek geklommen om zijn eigendom op te halen. Schoorvoetend erkende hij dat het fatsoenlijker zou zijn geweest om het ons gewoon te vertellen. We drukten hem op het hart haar goed te behandelen. Maar mede omdat ze de kenmerken heeft van een vechthond (voor de kenners onder jullie, de American Staffordshire Terrier) hebben we daar een hard hoofd in.

Terwijl Hans onvermoeibaar doorwerkt aan het opknappen van huis en bedrijf, investeer ik in de toekomstige verbetering van onze [website](#). Via internet stuitte ik op een online cursus Dreamweaver, het programma waarmee de site oorspronkelijk door onze voorgangers is opgezet. Maar het format begint te knellen en via [kellerhuis.com](#) leer ik nu de basisprincipes waarmee ik straks de pagina's helemaal naar mijn hand kan zetten. Bijkomend voordeel is het contact met andere Nederlandse cursisten, waardoor je het gevoel hebt tijdelijk weer ergens bij te horen. Want de fysieke afstand met Nederland laat zich af en toe wel gelden. Mijn ouders Kors en Ine zijn bijvoorbeeld druk bezig met de voorbereiding van een expositie in het Fotografiemuseum Amsterdam ([Foam](#)), ter gelegenheid van mijn vaders 75ste verjaardag. In voorgaande jaren was ik altijd nauw betrokken bij de productie van zijn fototentoonstellingen en -boeken, maar vanuit Portugal is dat ondoenlijk. Gelukkig hebben mijn broer Joris en schoonzus Mirjam zich vol overgave op de noodzakelijke werkzaamheden gestort. Daardoor rest deze emigranten in juli a.s. niets anders dan vol bewondering over het eindresultaat het glas te heffen...

Josephine van Bennekom & Hans de Herder